

a n. Rozhodnutí čis. 12.225 sb. n. s., na něž poukázal odvolací soud, se nehodí na souzenou věc, ježto mělo zcela jiný skutkový a právní základ. Protože ze stejně mylného právního názoru vycházel i soud první stolice a oba nižší soudy právě pro tento mylný názor se vůbec neobíraly rozhodující a mezi stranami spornou otázkou, zda zastavení další výplaty žalobcovy pense se stalo právem či neprávem, a neučinily zjištění o tom, zda žalobce nabyl zase schopnosti k práci, jest nejen řízení odvolací, nýbrž i celé dosavadní řízení neúplné.

Čís. 13832.

Železniční zaměstnanci.

Srážení pensijních příspěvků ze služebního platu železničního zaměstnance nelze pokládati za »úpravu služebních poměrů« ve smyslu § 70 vládního nařízení ze dne 5. března 1927, čis. 15 sb. z. a n.

Železniční úřady nejsou jako úřady správní (§ 1 zákona ze dne 15. října 1925, čis. 217 sb. z. a n.) povolány rozhodovati i o námitkách železničních zaměstnanců proti nesprávné výměře pensijních příspěvků a o jejich nárocích na vrácení těchto příspěvků, byly-li sráženy neprávem.

(Rozh. ze dne 11. října 1934, Rv II 634/34.)

Žalobci, železničnímu zaměstnanci, strhoval železniční erár v letech 1925 až 1930 na pensijních příspěvcích ročně 11½ % z pensijní základny. Žalobu, již se domáhal na československém státu zaplacení 4.800 Kč, odůvodňoval žalobce takto: Podle stanov pensijního fondu, a to podle § 7 těchto stanov, byl žalobce povinen platiti a také platil od 1. září 1929 na pensijních příspěvcích 11½ % z pensijní základny. Podle těchto stanov čítá se každý plný rok, po který byl příspěvek placen, pro výměru pense za 1½ roku. Takto dosáhl žalobce nároků na pensi ve výši celé pensijní základny dne 1. července 1926. Od té doby mělo mu býti podle § 7 stanov pensijního fondu sráženo jen 8 % z rozdílu mezi pensijní základnou odpovídající skutečným požitkům a mezi pensijní základnou, jakou by měl v době dosažení pensijní základny. Žalovaná strana srážela však žalobci i po dosažení pensijní základny dále 11½ % místo uvedených 8 %. Tím byl žalobce poškozen v době od 1. července 1926 do 30. června 1927 o 1.200 Kč a v další době ještě o dalších 3.600 Kč. **O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.**

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud potvrdil zamítavý rozsudek první stolice jen z důvodu, že žaloba nebyla podána v propadné lhůtě podle § 2 zák. ze dne 15. října 1925 čis. 217 sb. z. a n. Při tom vycházel z názoru, že vyměřování pensijních příspěvků jest nerozlučnou a podstatnou součástí rozhodování o výši služebních příjmů aktivního železničního zaměstnance

podle § 70 vládního nařízení č. 15/1927 sb. z. a n. Dovolatel právem vytýká, že tento právní názor jest mylný. Žalobce dovozoval v žalobě, odvolávaje se na stanovy pensijního fondu československých státních drah, že mu mělo býti sráženo ze služebního platu — počínajíc dnem 1. července 1926 — na pensijních příspěvcích jen 8%, že však mu bylo sráženo i po 1. červenci 1926 plných 11½%, a domáhal se proto na žalované straně vrácení obmezené částky 4.752 Kč, která prý mu byla sražena neprávem. Žalobce nebrojí tedy proti výměře svých služebních požitků a neopírá žalobní nárok o novou úpravu neb opravu služebních příjmů, provedenou na základě vládního nařízení č. 15/1927 sb. z. a n., nýbrž výslovně jen o nesprávné srážky pensijních příspěvků na základě stanov fondu československých státních drah. Povinnost zaměstnanců československých státních drah, platiti pensijní příspěvek, jest stanovena v § 83 vládního nařízení č. 15/1927 sb. z. a n., v jehož odstavci druhém se praví, že pensijní příspěvek se sráží v měsíčních částkách ze služebního platu. Srážení pensijních příspěvků ze služebního platu, jak se v souzené věci stalo, nelze pokládati za »úpravu služebních příjmů« ve smyslu § 70 uvedeného vládního nařízení, neboť při něm jde jen o úpravu způsobu, jakým pensijní příspěvek má býti zapravován. Vyměřování pensijního příspěvku samo se děje podle pensijní základny a vládní nařízení č. 15/1927 sb. z. a n. neobsahuje žádného předpisu o tom, že železniční úřady jako úřady správní jsou povinny rozhodovati též o námitkách železničních zaměstnanců proti nesprávné výměře pensijních příspěvků a o jejich nárocích na vrácení těchto příspěvků, byly-li sráženy neprávem. Nárok žalobou vymáhaný jest sice nepochybně nárokem soukromoprávním, avšak nejde tu o takový soukromoprávní nárok, o kterém má podle zákonů o tom vydaných rozhodovati úřad správní (§ 105 ústavní listiny a § 1 zákona č. 217/1925 sb. z. a n.). Nejvyšší soud vyložil již v rozhodnutích č. 9875, 11.897, 12.225, 12.633 a 13.457 sb. n. s., na něž se pro stručnost odkazuje, že jen nároky dovozené z nové úpravy platové, provedené podle § 219 platového zákona a § 70 vládního nařízení č. 15/1927 sb. z. a n., byly jako nároky soukromoprávní přikázány zákonem k rozhodování úřadům správním, a doličil, že vládní nařízení č. 15/1927 sb. z. a n. má v tomto směru moc zákona, ježto bylo vydáno na základě zákonného zmocnění (§ 210 platového zákona) v jeho mezích a ve shodě s ním a bylo řádně vyhlášeno. Na nárok žalobcem uplatňovaný se však nevztahuje ustanovení § 70 vládního nařízení č. 15/1927 sb. z. a n. a nelze na něj použití ani předpisů § 105 ústavní listiny a § 1 zák. č. 217/1925 sb. z. a n. Neobstojí proto jediný důvod, z něhož odvolací soud uznal zamítnutí žaloby prvním soudem za opodstatněné. Ježto také první soud vycházel ze stejného mylného názoru právního a ježto se ani odvolací soud, ani první soud vůbec neobíraly meritem sporu, jest dosavadní řízení neúplné.

Čís. 13833.

O kontrolním právu veřejného společníka jest z á s a d n ě rozhodovati v řízení nesporném, předpokládajíc, že rozhodnutí nezávisí na zjištění sporných okolností, jež by mohly býti objasněny jen formálním průvodním řízením.

(Rozh. ze dne 12. října 1934, R I 908/34.)